

[Lilli Gyldenkilde]

Dette lovforslag fra arbejdsministeren er, jeg kan næsten sige som sædvanlig, et sammensurium af godt og skidt. Jeg kan ikke forstå, hvorfor forslagene ikke kan fremsættes enkeltvis, selv om de handler om ændringer i samme lov. I alt fald betyder det en del for SF, fordi det ofte medfører, at gode ting, som vi synes var fornuftige, og som vi kunne stemme for, kan vi ikke stemme for, fordi de er kædet sammen med noget, der er aldeles ufornuftigt, og det skal nok også vise sig at blive resultatet af dette her.

Jeg skal sige et par ord om de enkelte punkter – først lidt positivt.

Om ændringen af opkrævningsformen af arbejdsgiverbidraget udtrykte jeg allerede ved førstebehandlingen af socialministerens forslag vedrørende opkrævning af bidrag til invalidepension, at det forekom os meget fornuftigt, at man ville lade opkrævningen foregå på den nye måde – det betyder i hvert fald nogle renteindtægter, der tilgår skatte-kassen – og princippet om at lade opkrævningen bygge på de kriterier, der bruges i ATP, er vel egentlig også fornuftigt nok.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at det kan undre, at der ikke samtidig foreslås en forhøjelse af bidragets størrelse; ikke mindst i en tid, hvor der ledes med lys og lygte efter besparelser, ville det da være rimeligt, at arbejdsgiverne kom til at betale lidt mere af den udgift, der er forbundet med den store ledighed.

At man ændrer ordet »ulovlig« til »overenskomststridig« i lovgivningen, finder vi udmærket, idet vi jo ved, at der er en meget stor forskel på disse ord, og at »overenskomststridig« er det rette ord i denne forbindelse.

At landsarbejdsnævnets sammensætning ændres, kan vi ikke umiddelbart have noget imod, og vi synes, det er udmærket, at der bliver mulighed for at tilkalde særligt sagskyndige. At arbejdsdirektøren får den kompetence, arbejdsministeren hidtil har haft vedrørende private anvisninger osv., anser vi egentlig for en stadfæstelse af gældende praksis, men vi vil gerne se lidt nærmere på det i udvalget. Samtidig vil jeg sige, at det indebærer ikke, at vi dermed godkender vikarbureauerne – det er jo bl. a. dem, dette omhandler. Tværtimod ønsker vi dem nedlagt, da de sagtens kan undværes, og vi anser

fagforeningerne for de rette til at overtage vikarbureauernes anvisning.

At efterlønsmodtagerne får efterløn måneden ud i den måned, hvori de bliver 67 og dermed går på almindelig folkepension, kan vi naturligvis støtte, men så er det også ved at være slut med det forholdsvis positive.

At man nu vil fjerne den regel, der populært kaldes 78 dages reglen, for folk, der skal gå på folkepension, kan vi ikke medvirke til. Her ligger en klar forringelse for de ældre, der fastholder at arbejde så længe som muligt. I forslaget kaldes det at ligestille dem, der går fra efterløn til pension, med dem, der går fra arbejde til pension, men man glemmer, at der er nogle, der går fra ledighed, dvs. fra understøttelse, til en lav pension, og understøttelsen kan endda have været en hel del lavere end efterlønnen. Efter vores mening tvinges ældre i højere grad end i dag dermed til at gå på pension. Det finder vi ikke er rimeligt.

At de nu i A-kasserne skal til at indhente attester fra arbejdsgiverne på, hvad de ledige har tjent i den periode, der ligger lige før ledigheden, lyder umiddelbart fornuftigt, hvis det ikke var sådan, at vi i forvejen ved, at der er vrøvl og langsommelighed med de attester, arbejdsgiverne i dag skal udfærdige. Det ved vi at der er fra vore folk ude i A-kasserne, og det er 26 ugers attesterne, jeg her taler om. A-kassernes folk frygter simpelt hen, at ledige vil komme i den situation, at de ikke kan få deres understøttelse, fordi attesterne ikke kommer hurtigt nok ind. Når dertil lægges, at der i dette forslag også står, at det for fremtiden ikke kun skal være for de sidste 4–5 uger, der skal dokumenteres, men at det skal være for 13 uger, bliver det jo helt grelt, for det første af de grunde, jeg allerede har omtalt, men sandelig også fordi det betyder, at en del ledige vil få en lavere dækning end hidtil.

Nu skal vi jo huske, at de, der rammes af dette forslag, er dem, der ikke når op på maksimumsunderstøttelsen, for dem kan der jo ikke ske noget. Nej, det er alle dem, der ligger under den højeste sats, dem, der har de dårligste lønninger, der skal spares penge på. Det er dem, der i forvejen via et sygt decemberforlig har fået frataget dyrtidsportionerne, dem, der er blevet sparet mange millioner kroner på i februar. Ved at udvide til 13 uger rammer man altså igen denne svage